

A tiger is walking through a dark tunnel. A spotlight from the right illuminates the tiger's path and the wall of the tunnel. The tiger is moving away from the light towards the left. The wall of the tunnel is textured and appears to be made of stone or concrete.

Tomáš Šekerka

Milencem

ož

20

hrob

Milencem až za hrob

Tomáš Sekerka

Počet znaků (bez mezer): 52035

Žánr: Fantasy, povídka

Robert se s překvapením díval na kuchyňský nůž, trčící mu z hrudi. Jako mockrát předtím, když uslyšel v zámku rachotit klíče, vyskočil, a dal se na úprk před rozhněvaným manželem. Ten to tentokrát vzal přes kuchyň a nadběhl mu obývacím pokojem. Robert se s ním srazil u dveří, a pak jen hleděl na svou krev, kanoucí mu po chlupaté hrudi, až k slabinám.

***

Příjemný větřík mu ovíval tvář a celé tělo, šimral ho ve vlasech, v podpaží a ve všech zákoutích těla.

Moment. Nebyl to větřík a už vůbec ne příjemný. Smrdutý puch potu a zkažené krve se mu dral do úst a nosu takovou silou, že měl pocit, že se udusí. Oči ve větru vyschly, takže musel zběsile zamrkat. Padal volným pádem a rotoval tak rychle, že měl před očima jen rozmazaný a velice rychle se míhající pruh pestrých barev.

Chvíli jen tak mával rukama a nohama, ale pak potlačil paniku, a vypnul své tělo tak, aby zabíralo co největší plochu a odpor větru byl co největší. Pomohlo to a Robert se konečně přestal otáčet a také citelně zpomalil svůj pád.

Konečně se mohl rozhlédnout. Byl tak vysoko, že krajina pod ním, jako by se nepřibližovala. Před očima se mu rozkládala plocha tak obrovská a zdánlivě nekonečná, až se mu ohromením sevřelo hrdlo. Z téhle výšky by měl rozeznávat nějaká zakřivení, zem byla však na všechny strany bezmezně a nekonečně rovná.

Byl tak zaskočen velkolepým obzorem, že málem dostal infarkt, když za sebou zaslechl pištění. Tlustý muž, jehož větrem formované tvary měnily jeho vzezření každou vteřinou, rotoval vzduchem jako těsto na pizzu. Jistě se takhle rychle nikdy nepohyboval, jelikož kvičel, až mu hlas přeskakoval. Nevelkou rychlostí proletěl a mizel pod ním.

Uvědomil si, že okolo něj padají desítky lidí. Stovky, opravil se, když se pořádně rozhlédl. Jak se natáčel za padajícími souputníky, odpor vzduchu ho převrátil čelem ke slunci.

Kdyby tam ovšem nějaké bylo. Obloha nerovnoměrně zářila jakýmsi zlověstným fosforově narudlým světlem, žádný jasný bod, ani jinou známku hvězdy však nenašel.

Jak se země přibližovala, a rozeznával details, i poslední zbytky přičetnosti se začaly vytrácet. Hory pod ním nebyly tvořeny z nablýskaných a cizokrajných nerostů, jak zprvu předpokládal, nýbrž ze zpotených, krvácejících lidských těl.

Živých těl.

Tisíce a tisíce lidských schránek na prohnilé duše. Lidé různých barev a velikostí tvořily celá pohoří biologického materiálu. Bylo jich *tolik*, že jejich krev plnila nížiny tmavě rudými a černými jezery, řekami a moři. Jako by někdo hemžící hromadu červů zalil hrncem punče.

Už byl blízko. A najednou, až teď, dostal strach. Strach z hrozné bolesti, která ho čeká, strach ze smrti, ale i z toho, že nezemře.

Minul živý hřeben nejvyšší z hor a vřítíl se do propasti, až konečně dopadl.

Bylo to, jako by narazil do železobetonové zdi. Tu rozerval jako papír a v letu pokračoval dál. Jen místo betonu stěnu tvořilo maso a armatury nahradily kosti. Odrazil se a s dalšími lidmi, které uvolnil, padal dál. Kutálel se v malé lidské lavině, lámal křehké údy v kloubech, a potloukl si každé místo na těle, než se konečně zastavil.

Za něco se zahákl a visel na okraji převisu, za něž se s křikem zhroutil zbytek laviny. Okolo něj občas dopadlo tělo, ale většina prolétávala hluboko pod něj do propasti, na jejíž dno odsud nedohlédl. Ostatní většinou neměli takové „štěstí“ jako on a nabodávali se na ostré kosti nebo se lámali o četné výstupky. Měl štěstí vskutku obrovské, že dopadl do svahu, jako na doskokovou dráhu lyžařů a díky tomu neutrpěl vážnější zranění.

Nesmírná masa těl, na které ležel, nebyla stabilní. Rozpadala se a formovala, vibrovala, hýbala se, vzdychala a sténala.

Za rameno ho popadla ruka.

„Bez konce ni začátku není,“ chechtal se skřehotavě obličej starce vedle něj, „bolest je naše vykoupení.“ Z očí v jeho ztrhaném obličejí se dalo číst šílenství, utrpení. Tvář měl modrou a vysušenou, jako by z něj někdo vysál všechnu krev. Byl zaklíněný mezi nohama a zachovale kyprým zadkem.

Robert vykřikl. Starým lidem se má pomáhat, něco mu však říkalo, že s takovým přístupem by tady nepochodil.

Po hřebeni hory se přehnal stín. Nebyl tak temný, v panujícím pološeru, přesto zlověstný.

Nářek nebožtíků zesílil na intenzitě.

Rychlé mávání křídel a za Robertovou hlavou dosedl kolos. Ozvala se křupavá rána, struktura vrcholku hory se změnila. Těla se rozpadla do stran, zesláblé ruce se včas nezachytily a padaly do hlubin. Tvor zamával křídly, získal rovnováhu a začal drápy do lidského propletence, aby se na příkrém povrchu udržel. Vzápětí vydal odporný skřek, připomínající skřípot nehtů o tabuli.

Robert se tu díval na skutečného draka. Nebo okřídleného ještěra.

Místo mezi párem čtyř prodloužených kostěných drápů vyplňovala povolena blána protkaná žilkami. To byla křídla. Pod rozložitými plachtami, si mohl prohlédnout dehtově černé, šupinaté tělo. Mezi šupinami byly natlučeny orezlé ozdoby, místy spojenými řetězy. Díky tomu drak občas zachřestil.

Stvůra natáhla krk a začala se krmit. Vyškubla z hromady nešťastníka a zahryzla se mu do boku. Přitom si ho drápem přidržovala, aby mohla lépe trhat maso. Vlna nářků se prohnala po hřebeni hory jako požár.

Nešťastná oběť jen bezmocně sténala.

Byla tu však ještě jedna okolnost, díky které se Robert nevědomky sunul stranou, a dokonce zvažoval náhle tak sympatický skok dolů. Na tvorovi seděl jezdec. V jedné ruce držel řetězy, jako opratě zavázané kolem železného plátu, jakémsi ozubeném obojku, který z vnitřní strany pokrývaly dlouhé ostny, tak, že se při sebemenším pohybu zarývaly zvířeti do krku.

Propadlé tváře, černé vlasy svázané do copu, pár kostěných náhrdelníků. Bezmasá, holá stehna mezi cáry kožených kalhot byla spíše holými kostmi, obalenými tenkou kůží. Dojem slabosti však jezdec nevyvolával. Samozřejmost, se kterou se na zvířeti držel i při prudkém přistání a nekompromisní nadvláda nad zvířetem, značily obrovskou sílu.

Rozhlížel se kolem, jako by něco hledal. Jeho temné oči byly strnulé, spíše to vypadalo, jako by se řídil nějakým vnitřním zrakem.

Pak se otočil na něj. Trhl řetězem, a i drak na něj upřel pozornost. Robert začal prosit o život, zároveň však tušil, že prosit o milost vystřelenou kulku by mělo větší smysl.

Měl pravdu.

Zvíře po něm chňaplo a ostré drápy se mu vnořily do zad. Teď už by Robertovi nikdo rozumně nevysvětlil, že křičet opravdu smysl nemá. Řval, až mu přeskakoval hlas.

Jezdec se postavil na stupačkách, znovu šklbnul opratěmi a stvůra se, i s Robertem v drápech, přetočila na bok a padla z převisu dolů.

Robert si snažil namluvit, že má jen noční můru, ale vše se zdálo tak skutečné. Husí kůže, kterou mu tvořil vítr na zpoceném těle, radioaktivní zabarvení oblohy a par ve vzduchu a konečně bolest... ta musela být skutečná.

Robert se jí ze všech sil snažil nevnímat, a místo toho přesunul pozornost pod sebe. Lidí postupně ubývalo, hory vystřídaly hemžící se pláně, v nížinách pak moře černé krve, sporadicky poseté ostrůvky dalších a dalších těl... Až, po nějaké době, zmizela úplně a zbyly po nich jen prošoupané cesty v písku, zprvu široké, dobře viditelné, potom menší a nakonec sotva znatelné stezky mizící pod rozfoukaným pískem. Viděl i malé cestičky vedoucí opačným směrem, slévající se do větších, i kilometry širokých, vydupaných koridorů. Ty měla na svědomí zvířata, která se přežraná válela všude po úpatí lidských hor. Byl příliš vysoko, aby rozeznal detaily, ale byl si jist, že zvířata, tak jak je zná, to rozhodně nebyla.

Robert nikde neviděl jedinou rostlinu, vodu, či náznak podmínek pro rodící se život. Mrtvo tu však rozhodně nebylo. Větší ruch než na zemi, panoval ve vzduchu. Stvoření, podobná i nepodobná tomu, které neslo Roberta, létala vzduchem, některá chytala řvoucí zatracence, kteří sem tam padali z nebes i zde a rvala se o ně s ostatními

Letěli dál, vzruchů a zvuků ubývalo, až byli úplně sami. Teplý, vlhký opar se rozplynul a odhalil pohled na nejhrůznější umělecké dílo, jaké kdy bylo vytvořeno.

Ve své monumentálnosti se v dálce tyčila stavba vytesaná z kamene, táhnoucí se z nebe až někam k zemi. Byla to jakási struktura napnutého, groteskně obrovského svalnatého krku, na kterém seděla tvář s humanoidními rysy, v grimase zkroucené bolesti a očima útrpně hledícíma někam k výšinám. Z doširoka otevřených úst, zachycených v agonickém řevu, čněly zvířecí tesáky. Zjev to byl natolik přesvědčivý, že se Robert lekl, že před ním ze země vylézá obr nemyslitelných rozměrů.

Najednou se mu nechtělo blíž, raději by navěky létal s drápy zaklesnutými ve svých žebrech. Nebo spadl dolů. Ať sebou však házel sebevíc, jediného čeho dosáhl, byla větší bolest. Drak ho držel pevně.

Zatímco se přibližovali, rozeznával Robert věže, kamenné mosty je spojující, klenby, balkónky a jiná zákoutí, bravurně vytesaná do zdánlivě náhodných velikostí a rozmístění tak, aby z dálky tvořily detaily tváře, projevující svou bolest.

Drak náhle změnil směr a začal prudce klesat. S nově získanou rychlostí se řítily ke stavbě, která nadále odhalovala svou tvář. Celý povrch byl jako zmuchlané plátno šíleného umělce, který nenechal jediné místo suché. Věžičky, můstky a výklenky nabývaly z blízka vskutku kolosálních rozměrů. Jejich kostrbatý povrch byl nedbale vysochán jen zdánlivě. Bylo to jen další umělecké dílo skryté v jiném. Byla to mozaika soch, znázorňující násilně umírající muže, ženy, děti a zvířata. Těla bodaná, řezaná, pálená, topená, obličejy z různých perspektiv, šklebící se v tisících variacích na téma utrpení.

To, co z dálky vypadalo jako krvavý šrám na čele ďábelské tváře, se z blízka ukázalo jako vysochané moře topících se lidí, potápějících se lodí, měst. I když si čas vyžádal svou daň v podobě upadaných kusů kamene a popraskaných skulptur, na děsivosti to neubíralo. Právě naopak.

Jezdec zamířil do středu do hlubokého kamenného víru čelní jizvy. Na poslední chvíli změnil směr, ale to už Robert letěl vzduchem. Když ho zvíře upustilo ze svých drápů a poslalo k bezvládnému letu vstříc chladným stěnám, když jen o pár metrů minul okraj a vrátil se do tmy, přál si jediné. Neexistovat.

Místo tvrdého dopadu sebou plácl do něčeho měkkého a slizkého. Svist větru a hučení v uších zmizelo, až na doznívající pleskání opakované ozvěnou bylo ticho. Nic neviděl, všude byla tma, ale na to, aby zjistil, že drží stále ve vertikální poloze, oči nepotřeboval. Nepadal, prostě visel ve vzduchu. Nalepil se na něco slizkého, na dotek hřejivého, připomínajícího obrovský jazyk.

Teplý sliz na jeho zhmožděné tělo byl částečnou úlevou. Avšak ten puch, evokující natrávený jogurt, v něm vyvolával pocity bulimičky po vydatném obědě.

Pokusil se hýbat, ale byl tu uvězněný, jako brouk v mucholapce. Než stačil propadnout panice, lepkavá hmota začala povolovat. Brzy pochopil, že se odlepí a spadne. A padat do neznáma na místě, kde existují draci, obrovské jazyky a hory z lidí, se mu rozhodně nechtělo.

Bezmocně se snažil zachytit, okolo zápěstí si obmotal šlahoun slizké hmoty, ale ta rychle měkla. Jeho tělo během chvíle nabralo rychlost, ve které byla šance na opětovné přilepení vyloučená. Přesto se ukázalo, že "jazyk" nevisí volně dolů, ale tvoří jakousi skluzavku. Každý kontakt s lepidlem ho sice zpomalil, ale za cenu vyškubnutého chomáče chlupů či vlasů ještě více roztočil.

Jako by ho někdo švihal bičem. Na kolotoči.

Masochistická klouzačka se v posledních několika metrech srovnala souběžně se zemí a jako mokrá trampolína ho vystřelila vstříc nepoddajné podlaze.

Robert se ještě několikrát přetočil, než se zastavil na zádech.

Prostor znovu naplnilo ticho, jen kapička slizu v nepravidelných intervalech s plesknutím dopadla na kamennou podlahu. Robert tiše úpěl. Byl k smrti vyčerpaný, měl hroznou žízeň. Přejel si vyschlým jazykem po okoralých rtech, ale to bylo tak všechno, čeho byl schopen.

V lepkavém tichu se ozvaly kroky. Pomalu se šouraly někde za ním a s děsivou jistotou se blížily. Doprovázelo je pravidelné klepnutí, jako by se dotyčný podpíral o hůl.

Došel až k němu a zastavil se. Robert ucítil, jak do něj šťouchla bosá noha.

„Kdo jste?“ pokusil se zeptat. Odpovědí mu bylo několik ran tupým předmětem do prsou a do hlavy. Rány přicházely ze tmy a rutinně, neagresivně, jako když se kůl zatlouká do země.

Robert se raději dál neptal. Hůl zazvonila o kámen a malé ruce popadly Roberta za paži. Byl tak bezmocný, že se prostě nechal táhnout. Výstupky a nerovnosti, mu dřely ze zad kůží. I když měl neznámý s Robertovou vahou zřejmé potíže, nevydal ani hlásku. Ve tmě se dobře orientoval, směr určoval s jistotou.

Po několika dalších metrech rozředilo tmu slabé světlo. Robert byl otvorem ve zdi vtažen do rozměrné místnosti krabicového půdorysu. Neměla okna, dveře ani žádný nábytek. Holé, hrubě opracované stěny zdobily jen nečetné černé cákance a dvě louče na protilehlých zdech, vydávající ono mihotavé světlo. Zlověstnou atmosféru však spíše než plameny vrhající stíny, podtrhovaly ostré i tupé nástroje zavěšené na skobách. Stěny, které se potily vlhkostí a vlévaly stroužky vody do odtokových kanálků.

A samozřejmě velké rezavé háky, na kterých viseli nazí lidé. Oběti nelidské krutosti byly zavěšeny jako rybářské návnady tak, že bodce proklálé jejich dolní čelisti jim vyvrátily hlavy, že se strnule dívali do stropu, jako by čekali na pomoc shůry. Vyšší z několika postav se špičkami dotýkaly země, jiné se jen letargicky pohupovaly rozhýbané svalovým záškubem.

Robert se pokusil pohnout a kupodivu se mu to podařilo. Ležel tam, kde ho nešetrný pochop nechal. V levé paži mu cukalo a nemohl s ní hýbat, ale nikdo není dokonalý. Zatnul zuby a mrštností velryby na písku se přetočil na záda. Bolestí zafuněl, ale kýžený úspěch ho motivoval.

Motivaci ztratil téměř okamžitě. Jeho průvodce, černý, tak devítiletý chlapec se nad ním tyčil jako sama smrt. I když by byl Robertovi sotva po prsa, jelikož ležel na zemi, chlapec se skutečně tyčil. V ruce výhruzně třimal hůl, která byla ve skutečnosti mohutnou kostí s omláceným, černým kloubem na konci. Široký plochý nos, plné masité rty a tmavé kudrnaté vlasy mohly patřit kterémukoli z hladových, soucit evokujících černoušek vídaných v televizi, jeho oči však ne. Hleděly na něj otupěle a neinteligentně, jako oči zvířete.

K Robertovu štěstí odešel, kost odložil. Utáhl si jednoduchým uzlem upevněný kus hadru, který mu sloužil jako bederní rouška a chopil se ho. Neurvale ho odtáhl k masivní nádrži s černou tekutinou. Odkopl rezavý kýbl a s menšími potížemi Roberta dovnitř nasoukal.

Pohltila ho hustá, ledová temnota. Lekl se, neovládl dýchací reflex a začal se topit. Hmota mu zaplnila žaludek i plíce a znovu si vyzkoušel umírání, tentokrát však mnohem delší než prve. Mezitím ho černoušek “masíroval” kartáčem na dlouhé násadě, připomínajícím brousek na ocel. Železné štětiny zbavovaly Roberta strupů zaschlé krve, slizu a špíny - i s kůží.

Pak ho něco zkušeně vytáhlo ven na suchou podlahu.

Zvracel, mastná kapalina se mu drala z úst i nosu vláčně, jako kdyby panákoval motorový olej. Nedokázal potlačit dávení a stahy břišních svalů, ani když ho chlapec vytáhl na tři neumně vytesané schody. Přiklekl mu na prsa, jednou rukou mu sevřel tváře a druhou zručně zavedl hák skrz spodní čelist. Za chvíli se ozvalo skřípění špatně promazaného stroje a Robert byl hrubě katapultován vzhůru. Kdyby si na poslední chvíli nepomohl nohama, vypadla by mu čelist z pantů.

A tak se stal další z visících figurín. Odteď měl mít před očima jen kladky, háky, kolejnice a očouzený strop. Rozhodl se, že se nevzdá. Počká si na správnou příležitost.

Návaly slabosti a bolesti se střídaly s nejistou pravidelností, minuty ubíhaly. První chvíle trávil vykašláváním zbylé mastnoty z plic. Jelikož měl hlavu zakloněnou a vykašlaná hmota mu stékala zpátky do krku, spotřeboval na to poslední zbytky sil. Propadal do mdlob a zase se z nich probouzel, nevěda kde je.

Když se jednou probral z obzvlášť nepříjemného snu, uvědomil si, že čekat už nevydrží. Zdvihl ruce a uchopil řetěz, za který hák visel. Napnul bicepsy a pomalu se začal přitahovat. Síly mu rychle docházely, ale překonával se. Až mu z vynakládaného úsilí unikl sten. Ale dokáže to, říkal si, jen takto, jen teď.

Černý chlapec se vynořil ze tmy, bez sebemenšího vzrušení došel pro svou hůl, a rovnou ve stoje Roberta, silnými ranami do trupu a hlavně nohou a holení, stloukl. Toho zcela opustila síla, rezignovaně se sesul a počítal rány a čekal, až to skončí. To byl konec iluzí.

Čas ubíhal, Robert visel a snažil se zachovat si zdravý rozum. Dosáhl alespoň malého vítězství, když zjistil, že když prohne páteř, narovná nohy a natáhne se, dosáhne téměř celým chodidlem na zem.

Tíživé ticho narušil zvuk drhnoucího kamene. Ze směru schlíplých odsouzených, před Robertem, se objevilo tlumené světlo. Černoušek přešel k výklenku zdi, a za něco zatáhl. Řetězy a ozubená kola zaskřípaly a bodce na kolejničkách se houpavě rozpohybovaly. Snažil se pocupitávat a přizvedávat se, aby co nejvíc uvolnil tah za čelist, ale hák mu stejně brousil o kost tak, až mu rezonovala celá lebka. Jako by mu nějakí sadističtí zubaři vrtali všechny zuby naráz.

Po chvíli se kolejnice zastavily a s drhnoucím zvukem světlo zmizelo. A zase bylo ticho.

Tato procedura se opakovala v pravidelných intervalech, asi jednou denně, odhadoval. Mezitím, pokud byl při vědomí, rozpoznával zvuky, které černoušek vydával. Staral se o světlo, namáčel tyče obalené hadry do černé tekutiny, v které měl tu čest se koupat. Stejnou hmotou mastil kladky, aby tolik neskřípaly, ostříl háky pilníkem, nosil kýble nebo něco škrábal do skály.

Jak se Robert postupně přibližoval ke kamenným vratům, představoval si, co ho za nimi čeká. Těšil se, protože ať to bude cokoli, sundá ho to z háku.

Když se dostal téměř na dosah kamenných dveří, byl dehydrovaný. Vytvořit jedinou slinu v ústech bylo nemožné. Jazyk byl jak posolený slimák. Polknout pro něj bylo stejné, jako pít písek. To celé umocňoval smrad potu, exkrementů a strachu.

Z dehydratace se dostavily halucinace. Celé hodiny se například dohadoval s černouškem a snažil se ho podplatit. Povedlo se mu to a on ho sundal dolů. Když se pak probral a zjistil, že jediné, co mu z vidiny zbylo, byl blažený úsměv na jeho tváři, široký tak, jak to jen hák dovoloval, myslel si, že se zblázní. Ale nestalo se tak. Udržel si zdravý rozum díky naději, skrývané za kamennými dveřmi, a nádherné představě, jak černouškovi rozbíjí hlavu kamenem.

Jeho souputníci na tom nebyli lépe. Zdálo se, že čím tu byli déle, tím byli apatičtější.

U staršího muže před sebou registroval časté pohyby. Od něj také okoukal strategii podpírání těla, pomocí střídání špiček a pat na obou nohách. Muž potom zmizel za kamennými vraty a už ho nikdy neviděl.

Za tu dobu, co tu visel, přivedl černoušek už jen jednoho vyvoleného. Ten se vzpouzel o poznání rázněji než Robert, ale nebylo mu to platné. Masivní kost měla pádné argumenty. Skončil zavěšen hned za ním. Když se zdálo, že je černoušek pryč, na něco se ho ptal.

Robert mu neodpověděl a udělal dobře. Nedostal výprask.

Konečně se masiv pohnul, světlo naplnilo chodbu a kladky se daly do pohybu. Robert vlál vpřed a míjel prázdné háky, které se lhostejně vracely zpět.

Za dobu, kterou strávil ve tmě, se Robertovi zbystřily smysly. Ocitl se ve velké místnosti, jak zjistil dřív než zrakem díky rozdílnému tlaku vzduchu.

Nad ním se pohupovaly desítky petrolejových lamp na obrovském kruhovém lustru. Ten byl vyroben z krouceného a vyřezávaného dřeva. Impozantní osvětlení viselo na laně s protizávažím ve formě kvádrového kusu kamene. Klenutý strop byl jednou velkou mozaikou, tvořenou sešitými kožešinami zvířat a živočichů, které Robert nikdy neviděl. Množství mihotajících plamínek vytvářelo dojem živé scenérie - jako by se mu nad hlavou právě odehrávala jakási zvířecí bitva. Vyceněné zuby a temné oční důlky ve zrudných hlavách dojem ještě více stupňovaly.

Více toho ocenit nemohl, protože mu to výhled nedovoloval. Přesto periferním pohledem spatřil, jak se k němu blíží postava.

Robertovo tělo bylo spíše šlachovitějšího rázu a při pohledu na svalovce nikdy komplexu netrpěl. Měl jiné přednosti. Teď však zalitoval, že není o pár kilo svalnatější, protože o proti příchozímu si připadal naprosto bezbranný.

Do tváře mu dýchla kyselým dechem ústa s černými troskami zubů. Mužova kulatá tvář byla mrtvolně bledá, kůži měl hladkou a pevnou, jak v reklamě na make-up. Ale to, co na něm bylo skutečně děsivé, byly jeho oči. Nebylo to tím, že měl žlutá bělma, bylo to tím, co v nich Robert zahlédl, když se s nimi setkal. Byla to naprostá poslušnost. Byl to pohled zlomeného muže, který udělá naprosto cokoli, co si jeho pán bude přát.

Jeho obludně svalnaté tělo bylo napasované v bílém liturgickém rouchu, mezi prsními svaly mu visel těžký, zlatý kříž. Robert by se vsadil, že neváží o mnoho méně než on. A ještě něčeho si všiml. Muž měl v krku zaraženy železné trny, které lemovala kolečka krve. Připomínalo to psí obojek.

Svalnatá, medvědí pracka ho čapla za krk, druhá vyprostila hák. Asi jako když se sundává návnada z háčku. Po zákroku ho jednoduše pustil na zem a postavil se stranou. Vchod za ním se opět uzavřel.

Kýžená úleva se nedostavila. Robertovi ležel zhroucený na zemi. Bolest, jakoby doteď zaháčkovaná někde nad ním, se mu rozlila do těla. Během chvilky usnul, nebo omdlel.

“Holý Robert, nyní zatracený. Zavražděn,” rozeznával slova, když ho probrala bolest v boku. “Informace zvědů nejsou přesné, ale mohlo by se jednat o narušitele.”

Slova patřila svalovci. Stál v pozoru a četl ze svitku, který v jeho rukách vypadal, jako psaníčko. Robert odhadoval, že měří ke třem metrům.

Poslouchal jen na půl ucha a rozhlédl se okolo. Místnost působila zdánlivě útulně. Obrazy s tlustými rámy, šlahoun keře pnoucího se okolo nosního sloupu, vůně vonných olejů, praskající krb - to vše působilo uvolňujícím dojmem rekreační chaty.

Na druhý pohled však okolí tak útulně nevypadalo. Nic nemohlo být umění vzdálené víc, než morbidní vražda těhotné ženy ve zlatém rámu obrazu, květina na sloupu se ukázala být pouhým ostnatým drátem, i ta všudypřítomná vůně se změnila. Přesycený puch vonných látek začínal být o to nesnesitelnější, čím víc si uvědomoval, jaký zápach má přehlušit a k čemu se používá krb. Ve velkém topeništi zlověstně hořelo množství uhlíků, za plameny se dala spatřit pouta.

Robert položil čelo na podlahu. Ta byla dlážděná opracovanými kameny padnouchými do sebe tak dokonale, že je nebyla třeba spárovat.

Veprostřed místnosti stál na čtvercovém koberci masivní stůl. Dřevo bylo umně vyřezáno tak, že nohy stolu tvořila zvířata, vystupující až nad vrchní desku, kterou vlastně držela na bedrech.

Za stolem se tyčilo až groteskně vysoké opěradlo křesla z rudé kůže, a na něm pohodlně seděl muž. Bílé vousy, i když v moderním dvouhranném sestříhu, prozrazovaly pokročilý věk. Vrásky mu pořezaly tvář a zvýraznily úzké rty. Bledá, vyschlá pokožka obkreslovala lebku jako hedvábná látka. Díky tomu vyniklo nelidsky prodloužené čelo s vystouplými nadočnicovými kostmi. Buď se tak často mračil, až se mu zdeformovala lebka, nebo měl v rodové linii zvířecí předky, napadlo Roberta při prvním pohledu.

Skrz tlustá skla hranatých brýlí mžoural do papírů a něco zapisoval. Nespěchal, práci dělal trpělivě a pečlivě. Seděl rovně, působil sebejistě. Zatracenec se přistihl, jak se snaží, aby se ani nepohnul a nevyrušil ho ani tím nejtišším zvukem.

Muž dopsal, odložil krátký černý brk, a aniž by vzhlédl od stolu, pravil: "Šetři můj čas, Biskupe, je drahý." Řekl to tiše, ale s Robertem to trhlo. Zněl, jako tisíc hlasů v jednom, jako by mluvil naprosto synchronně dav lidí.

Jmenovaný se zasekl v půli slova, ale ihned překotně pokračoval, ve snaze co nejlépe splnit příkaz: "Jistě, Vaše nejvyšší Excellence. Mohl by to být Jeho další pokus o infiltraci zevnitř. Pokud byste chtěl znát můj názor, řekl bych, že je to dobré znamení. Náš nepřítel slábně."

Muž za stolem stiskl rty v nesouhlasném gestu. Pak se široce usmál a odhalil při tom nažloutlé, oddělené zuby. Zašpičatělé řezáky a tesákovité špičáky měl nakloněné proti sobě, jako zuby v žraločí tlamě.

"Válka je umění, Biskupe. Kdybych toto umění neovládal, byl tak netrpělivý, nepoučil se ze svých chyb a dal na tvé pochybné domněnky, prohrál bych." Sundal si brýle, očistil si je do zlatavého roucha, ve kterém byl oděn, a odložil je na stůl. Pak složil prsty do sebe a zápěstí opřel o stůl. "To mi tu radíš, biskupe? Usnout na vavřínech a prohrát?"

Svalovec sebou praštil na zem, až to zadunělo. Spráskl ruce a zapřísahal se: "To bych si ani v nejmenším nedovolil, Vaše nejvyšší Excellence. Odpuste mé hloupé hlavě a zvolte mírné potrestání." Obrovský muž opravdu plakal.

Oči bělovousého muže brýle nepotřebovaly. Jakoby se v nich samotných skrývalo prastaré zlo, čirá hrůza a nenávist, uvězněná za tenkou bariérou, připravenou kdykoliv prasknout. I na dálku působil na Roberta jeho pohled jako vševidoucí, pohlcující, obsahující celý vesmír. Pohled, před kterým jste byli rázem duševně nazí, a to, jen ztěžka představitelné zlo, této skutečnosti mohlo kdykoliv využít.

Robertovi příliš pozdě došlo, s kým má tu čest, a proč se Biskup vždycky dívá do země. Dábel na Biskupa jen mávl rukou.

A náhle se podíval Robertovi zpřímá do očí. Jako by se ani neotočil, jako by se na něj díval celou věčnost. Roberta šlehl bič přes odhalený mozek, bolest expandovala v hlavě. Složil se na zem - vědomí ale neztratil. Cítil, jak se vzniklá, malá černá díra v jeho mozku rozpíná a živí se jím. Narůstá, a velmi bolestivě si ukrajuje jeho duši. Pokaždé, když si pomyslel, že už to nevydrží, že už to nemůže být horší, bolest zesílila. Zesláblé a nepoddajné tělo se náhle ve křečích a křečích, jakých by normálně nebyl schopen. Snad by si rozmlátil hlavu o zem ve snaze stupňující bolest zastavit, kdyby si neuvědomil, že bolest náhle ustala a pocit, že má v hlavě něco cizího, ustupoval.

“Spálit,” řekl věčně Satan.

Než mu vůbec došlo, co slyšel, obě křídla vysokých dveří se prudce rozrazila a s hlasitým úderem je zastavila až zeď. Dovnitř napochodovala vysoká, hříšně krásná, mladá žena. S vlasy černými jako dehet, v úhledně svázaném drdolu protkaném stříbrnými nitkami, výstavní postavou v lesklém korzetu a hubenými ručkami v bezprstých rukavičkách. Hluboký dekolt odhaloval krk, vystouplé klíční kosti, mezi kterými se jako přívěšek vyjímaly tři vytetované šestky a kulatá prsa, která ještě víc odhaloval výkroj zespodu, úžící se směrem k nadbříšku. Místo, mezi koncem minisukně a vysokými botami ke kolenům, zase nabízelo pohled na bílá stehna dlouhých nohou. Byla celá v černém a v kombinaci se sivou barvou nahé kůže působila přímo magicky.

Sexuální napjatost v její přítomnosti byla tak vysoká, až poletující komáři pukali překrvením a špinili petrolejové lampy.

Pochodovala rázně, zvuk klapajících podpatků o tvrdou skálu přehlušil i Robertovo zrychleně bijící srdce. Ještě se stále nevzpamatoval z prožitého šoku, a proto si nebyl jistý, jestli náhodou nesní. Za ženou nemotorně cupitalo stvoření, které vypadalo jako prase s dredy. Tlusté zvířátko bylo celé pokryto černou chlupatou srstí, koukala mu jen očka. To se zastavilo, pohledem zavadilo o Roberta, ale pak se zase rozeběhlo dohnat náskok jeho paní.

Kráska byla vzteky rudá ve tváři, což s černými rty a bělostnou pletí působilo živočišně. Přesto, cosi v jejích hnědých očích a rysech prozrazovalo, že se pod povrchem skrývá odjištěná zbraň.

“Ten netvor se mě ani nedotkne,” uplivla si zcela nedistingovaně. “To si raději vyříznu lůno z těla, otče.” Mluvila panovačně, poslední slovo vyslovila tak, jako by se jí chtělo zvracet.

Otec si vydechl, promnul oči a zmizel (Robert možná zahlédl šmouhu vlajícího roucha, ale nebyl si jistý). Masivní křeslo prudce odlétlo stranou a rozrazilo knihovnu u zdi. Pár polic popraskalo a na zem se šustivě sesypaly knihy.

Chlupaté stvoření vypísklo a chvatně odcupitalo pryč.

Satan stál u stolu a držel ženě zkroucenou paži vysoko za zády. Druhou rukou svíral drdol vlasů a pevně ji tak držel v předkloněné poloze.

“Važ svá slova, Iliano. Když budu muset, vyříznu ti ho sám.” Z mnohonásobného, přesto ledového hlasu naskakovala husí kůže. “Byl jsem k tobě příliš benevolentní, ale tomu bude konec. S tvými sadistickými mejdany je konec. To sis vážně myslela, že to přede mnou utajíš? Jestli ano, tak jsi hloupější, než jsem si myslel. Své přátele už nikdy neuvidíš, o to se postarám. Budeš mít spoustu času na své povinnosti. Od teď se budeš svědomitě připravovat na údobí početí. Dávám ti poslední šanci. Žádnou chybu už nestrpím.” Mluvil tiše, ale

zřetelně. Z jeho projevu číselala taková autorita, při které i nejostřílenější hrdinové pozbývají hrdosti a padají na kolena.

Ilianinu hlavu držel tak, že měla oko jen několik milimetrů od špičatého klu zvířete, vysochaného do stolu. "Komu patří tenhle stůl z vzácného dřeva, dcero?" zeptal se.

"Cože?" nechápala. Nemohla se ani pohnout a to jí ještě víc rozzuřilo. Satan jí držel hlavu naprosto stabilně. Přiblížil jí ještě o kousek, až se špička jemně dotkla Ilianiny bulvy.

"Je tvůj, sakra, je to tvůj stůl," ozvalo se zlomeně.

"A komu patří to pero na stole, Iliano?"

"Taky tobě," vztek rezignoval před zoufalstvím.

"Správně. Už to začínáš chápat? Všechno, co tu vidíš, patří mně. I ty, dceruško. A můžu si s tím dělat, co chci." Muž jen lehce cukl zápěstím a shodil dívku na zem. Pomalu, pokořeně se zvedala a mnula si oko.

"Můj čas se mi krátí, a to je jediný důvod, proč jsem tvoje chování toleroval. Takže, moje krásná holčičko," nasadil smírlivý tón, "jestli nechceš skončit jako tvé sestry, budeš se chovat a vypadat jako vznešená dáma. Ne jako děvka v lascivních šatech s oplzlým slovníkem. Teď se odebereš do svého pokoje a zůstaneš tam, dokud neřeknu jinak. Klid' se mi z očí."

"A ty," otočil se na Biskupa, který ani nedutal a úpěnlivě zíral do země, "Až to spálíš, tak tu uklid'." S těmi slovy se otočil a odešel.

Tím to zřejmě myslel Roberta, který se celou dobu snažil tvářit jako podlaha.

Biskup vystřelil tak svižně, jako by byl o sto kilo lehčí, popadl Roberta a nekompromisně nesl ke krbu. Pokusil se vytrhnout, ale neměl šanci. Svalovec ho dovlekl na místo, pustil na zem a přišlápl sandálem.

"Stát," objevila se v Robertovo zorném poli Iliana. Ve tváři se jí promítal hněv schovávaný za maskou ze zbytků důstojnosti. Mezitím, co si upravovala rozčuchané vlasy zpět do drdolu, prohlížela si ho s mírným zájmem. Asi jako krásné, ale drahé šaty, které stejně není kam dát. "Půjč mi ho na chvíli," pravila šibalsky, když kostěný skřípec putoval ze sevření rtů zpátky do vlasů.

"To nemohu, paní," rozšířila se Biskupovi očička, "tenhle musí být zničen."

"To nebyla prosba, Biskupe, to byl příkaz. Hodláš ho snad neuposlechnout?" podivila se Iliana.

Biskup hlasitě polkl. "Paní, vaše slovo je zákon. I přes neskonalou úctu, kterou k vám chovám, ho však budu muset neuposlechnout. Hněv váš nemůže být horší než hněv Jeho."

"Nikdy se to nedozví," opáčila Iliana.

"Riskoval bych příliš mnoho," pravil Biskup, jeho hlas však prozradil zaváhání.

"Dám ti tucet zachovalých mladých chlapců na hraní," kula Iliana železo, dokud bylo žhavé.

To rozhodlo.

***

“Ten starý bastard si opravdu myslí, že mu patří. I moje trpělivost má své meze,” rázovala nakvašeně Iliana, držící Roberta v podpaží, jako cestovní kufr. “Takhle mě ponížít. Na vlastní oči uvidí, čeho jsem schopná. Ukážu mu, co to znamená hanba,” vypouštěla svůj hněv do prázdných zdí. Klapot podpatků se v ozvěně dlouhých klenutých chodeb odrážel jako světlo od zrcadla.

Odbočila do užší chodby. Zdobené svícny na hrubých stěnách vystřídalý spoře umístěné louče, okrasné mřížky ventilačních šachet nahradily pouhé díry ve zdech. I podlahy, dlážděné cihlami nebo opracovaným kamenem zde tvořila jen hrubě otesaná skála. Jako by tato část byla ještě v rekonstrukci.

“Kam to jdeme?” zeptal se Robert znepokojeně, když už notnou chvíli stoupali po kamenném schodišti, hraničící s žebříkem.

“Mlč, člověčí hnide, nebyl jsi tázán,” odsekla Iliana. Ani nebyla zadýchaná.

Konečně dorazili nahoru a prošli malými zakulacenými dveřmi. Ocitli se v rozměrném pokoji. Bylo zde pro změnu příjemné teplo, každý kousek zdi byl zakryt tapisériemi nebo skříní. Jednou z nich do pokoje i vešli, takže Robert usoudil, že se jednalo o jakousi zkratku, či skrytou chodbu. Místnosti dominovala obrovská postel s nebesy a vyřezávanými sloupky. Byl tu i malý krb, ale hlavní zdroj světla pocházel z vysokého gotického okna. Bylo to první okno, které tu viděl. Pruh nazelenalého světla z něho dopadal přímo do měkkých peřin luxusní lože.

Než se nadál, okusil měkkost peřin na vlastní kůži. Hodila ho na ní, jako by byl její kabelkou.

Iliana si zula kozačky a promnula si nalakované prsty na nohou. “Víš, jak je tady těžké sehnat pořádné boty?” položila řečnickou otázku a nalila si ze zdobené karafy žlutou tekutinu. Robertovi nenabídla. Ne, že by to očekával. Napila se, olízla si rty a laškovně se na něj usmála - tak, že mu poprvé její špičky nepřípadaly strašidelné.

“Nevypadáš vystrašeně. Nebo alespoň ne tak, jako ostatní,” konstatovala.

Robert skutečně strach neměl. Nebylo to tím, že by byl takový hrdina, prostě toho měl tolik na přemýšlení, že mu na něj nezbyl čas. Satana se bál, ani za nic by mu znovu nechtěl pohlédnout do očí, ale ten tu teď nebyl.

“Jsi trošku scvrklý a neduživý, to se naštěstí jedné části tvého těla netýká.” Nepatrně zdvihla pravé obočí. To, že byl Robert celý od zaschlé krve a špinil bílé peřiny, jí zřejmě nijak nevadilo. “Otázka je, jak s ní umíš zacházet.”

V mžiku byla u něj a popadla ho studenou dlaní za rozkrok. Rozčeřená hladina zlatavého moku se ještě houpala ve sklenici na nočním stolku.

“Tak co, človíčku, už máš strach? Dostalo se ti cti, jako málokomu, tak dokaž, že si jí zasloužíš?” Iliana měla napnutého Roberta doslova v hrsti. Mezitím si druhou rukou rozvázala korzet. Zhmotnila se před ním velká bílá prsa. Dvěma ladnými pohyby se zbavila sukne a stála před ním, jak jí někdo stvořil. Perfektní postava pouze v negligé - síťovaných punčoškách a kalhotkách. Konečně Roberta pustila, dala si ruce v bok a váhu těla přenesla na levou nohu. Beze studu ho pozorovala. Robert si vzal vlastní zhmožděné genitálie do vlastních rukou a odsunul se dál na postel. Iliana ho pobaveně sledovala. Robert si všiml dalšího tetování. Na podbříšku měla vyveden okrasným písmem nápis: “Hell yeah”.

Pak se na něj vrhla.

Nic podobného nikdy nezažil. Iliana byla divoká jako šelma. Nezkrotná, plná síly a vášně. Byl pro ni jen hračka, nástroj pro vlastní uspokojení. Poprvé v životě neměl věci pod kontrolou, byl ji zcela vydán na milost.

Ale, nějakým zvráceným způsobem, se mu to líbilo. Postel skřípala, až zpod ní vyběhlo vystrašené dredaté zvíře. Pokaždé, když už se blížil k vrcholu, hryzla ho do masa nebo mu ostrými nehty rozřízla kůži. Robert zařval bolestí. Užívala si to, jako by to mělo být naposled, ječela, až křišťál na lustrech vibroval. Čím déle to trvalo, tím se méně ovládala. Vzrušení bylo nepopsatelné, ale nasazené tempo Roberta rychle vyčerpalo. Vysílením odpadl - s pocitem, že mu srdce proskočí hrudí.

To Ilianu nezajímalo. Jednou rukou ho chytila pod krkem a přirazila ke zdi. Druhou se zapřela za jeho zadek a pomáhala udržovat páňvi tempo. I pokud by chtěl přestat, nemohl. Krev jim byla lubrikantem, ve víru vášně a bolesti bylo i pohlázení, při kterém vlasy zůstávaly v dlani, zanedbatelné. Slzy se slévaly s potem.

Robert si myslel, že už to nevydrží. Že ho snad roztrhá na cucky.

Dveře se rozrazily tak prudce, že vzduchem prosvístěly třísky. To se jen Satan přišel podívat na dcerušku.

Ruce měl zatnuté v pěst, až mu na bledých pažích naběhly žíly. Dřevěná, zlatem obkládaná hůl, kterou držel v té pravé, slyšitelně zapraštěla. To byla však jediná pozorovatelná známka jeho rozladění. Strnulá tvář i postoj odrážely známku obdivuhodného sebeovládání.

“Tak jak se ti to líbí, otče? Jsem teď lascivní děvka?” hekala triumfálně Iliana a prudce přirazila. To byla poslední kapka. Robert se držel, co mohl, ale už to nebylo pod jeho kontrolou. Příval rozkoše na okamžik přehlušil obavy, bolest i vše ostatní.

“Zdá se, že jsi mi to dost usnadnila,” řekl svým polyfonním hlasem Satan. Pod nohama mu proběhlo vystrašené chlupaté zvířátko, zoufale se snažící schovat. Dábel ho mířeným pohybem hole přimáčkl k zemi. Stvoření pištělo, kmitalo nožkami a marně se snažilo vyprostit. Chvíli ho pozoroval, jako by nad něčím přemýšlel. Pak sevření uvolnil a zvíře uteklo do chodby.

“Jedním si můžeš být jistá, dcero. Budeš toho litovat. Hodně, a dlouho. A tohle,” obtěžkal Roberta pohledem, který mu znovu provětral mozek, “na tohle si vyhradím čas osobně.”

Dábel se zlověstně usmál, jako by se na to těšil.

A pak vybuchl.

Jako by detonovala bomba, ale někdo explozi v zárodku zastavil. Spíše pozastavil. Několikametrová koule bující energie a ohně se formovala a kumulovala, zářila a žhavila, jako malé slunce. Místností panovalo nepřirozené ticho. Ale jen asi vteřinu, pak se koule zhroutila do sebe, ubývala na jasnosti a intenzitě. Ve žhnoucím kotouči se objevily kontury postavy, plášť a nakonec samotný Pán pekel.

Někdo vykřikl. Hořel jasným plamenem a zářil, až celý pokoj svítil. Místo očí měl oheň a ve tváři nepopsatelný výraz. Jako by prožíval silný, bolestivý orgasmus. Přitom byl rozzuřený, ale i šťastný, jako by nemohl ovládat emoce a obličejové svaly pod přívalem silné euforie.

Robert znovu vykřikl. Předchozí slastné chvílky byly zapomenuty, nahradil je děs. Satan pomalu kráčel vpřed. Za sebou nechal jen kulatou díru ve skále. Existenci zbytků dveří a zdobených rámců a futer připomínal jen černý prach na podlaze.

Žár sílil.

Hořící koberce padaly ze stěn, vlhkost se odpařovala a tvořila bílou mlhu. Dábel kráčel jistým krokem, vstříc Robertovi. O hůl se neopíral, nesl ji v ruce. Prošel kolem okna, kterému prohořely příčky a skleněné tabule se s tříštěním vysypaly na zem. Malé střípky se tavily na průhledné kapky a slévaly se do louží. Místa, na která šlápl, se měnila ve stopy rozčvachtané horniny.

Z hořících skříní stoupal černý kouř a rychle plnil místnost. Plazil se po zemi, hromadil se, od středu místnosti se však držel dál, jako by se Satana bál.

Robert už to nemohl vydržet. Postel, na které seděl, i on sám, pláli jasným plamenem, ale to bylo vedlejší. Nemohl odtrhnout pohled od šíleného zjevu, který se mu naskýtal ve formě rozzuřeného Dábla. Už byl u něj, vztáhl na něj ruku. Zastavilo se mu srdce.

***

Probudil se v sedě. Pokusil se otevřít oči, ale víčka se mu podařilo rozlepit, až když si pomohl prsty. Jakkoli byl unavený, jakmile se pohnul, bolest ho probrala. Takže to nebyl sen, zděsil se, při pohledu na zčernalou kůži. Spálenina se táhla od kloubů přes celou paži, až po rameno a krk.

Pokusil se svinout prsty v pěst, ale palčivé pálení mu to nedovolilo. Sám se divil, že je ještě naživu - po tolika poraněních, dehydrataci a vyčerpání by nečekal, že ještě otevře oči. Co ho však vyděsilo nejvíc - nenahmatal si tep. Končetiny měl ztuhlé a zmodralé, a když si přiložil dlaň na hrud', necítil vůbec nic. Připadal si jako stařec na smrtelné posteli a navíc se mu na zpoceně tělo nalepila špína, takže smrděl, jako by se koupal v septiku.

Za malou chvíli zjistil, jak velkou měl pravdu. Když se pokusil narovnat bolavá záda, zjistil, že to nelze. Nad svěšenou hlavou se nacházelo sotva pár centimetrů místa a po stranách a za ním to bylo stejné. Nacházel se v těsné kamenné kostce. Kdyby neměl nohy prostrčené skrz mříž ve ven, nevešel by se tam. Slabé světlo jediné louče se od dvou železných sloupů, silných jako lidské stehno, nesměle odráželo. Tyče byly dole zaraženy přímo do skály, nad ním se spojovaly do multifunkčního madla, kterým se mříž otevírala zasunutím nahoru. Zároveň byl do madla zacvaknut bytelný zámeček, připevněný k oku tyče. Obyčejný člověk se tedy neměl šanci dostat ven.

Robert prohledal malý prostor kolem sebe, očekáváje, že nalezne misku s vodou nebo alespoň nějaký náznak sociálního vybavení. Našel však jen vyschlé výkaly. Za celou dobu tady, právě teď nejvíc litoval, že je zcela nahý. Nemohl se ani utřít od špíny, zahřát a o psychické ochraně, kterou mu šatstvo dělalo, ani nemluvě.

Prostor mezi mřížemi byl tak malý, že se jím sotva dalo prostrčit koleno. Když se však naklonil na stranu a vmáčkl mezi studená železa obličej, viděl ven.

Zíral do úzkého dlouhého prostoru, jehož konec se ztrácel ve tmě. Mnohem dál svítilo slabé světlo další pochodně, naznačující rozlehlost chodeb. Podél protilehlé zdi se táhla

nekonečná králíkárna. Asi tak by Robert definoval vězení, ve kterém se ocitl. Tři čtvercové kobky nad sebou, oddělené zhruba metr a půl vysokým prostorem pro skrytou ocel a posuvné zařízení, nepřeberně mnoho cel vedle sebe.

Většina jich byla otevřená, a vězení prázdná, ale tu a tam z některé vyčnívaly špinavé nohy. Jen jedny však bíle zářily do šera a ladně se pohybovaly sem a tam.

Její klec byla v nejvyšší řadě, patro nad Robertem. Jak viděl ty bosé nožky se bezstarostně pohupovat, zaradoval se. Unesla ho, téměř znásilnila, skoro zabila a vlastně mohla za to všechno, co směřovalo k tomu, že si na něm Ďábel smlsne.

Ale zachránila ho před kremací.

“Hej, princezno, nemohla jste to beze mne vydržet?” zaskřehotal. V čelisti měl stále díru, a tak ještě k tomu šišlal. Mříže mu však dodávaly jistou odvalu. Pohupující nohy jakoby zkameněly.

“Ubohý člověče, to, že jsem tady s tebou, neznamená, že jsme na tom stejně,” V Ilianině hlase se mísilo pobouření se znechucením. “Budeš mě oslovovat má paní a ne jinak. Jestli ještě někdy uslyším náznak toho, že jsi mi roven, osobně se dozvíš, jak velký tlak dokáže vydržet lidská varlata. Jsi jen nahraditelný odpad, tak se podle toho chovej.” “Omlouvám se, paní,” pochopil Robert, že tudy cesta nevede.

“Mlč už,” dodala rezignovaným tónem.

“Ano, paní.” Po chvíli se osmělil: “Mohu mít ještě dotaz, paní?” Odpověď nepřišla, tak se zeptal: “Proč mě rovnou nezabil?”

Krátce se zasmála. “Jsi vážně tak natvrdlý nebo to jenom hraješ? Vyložil sis snad otcovu změnu nálady jako milost? Možná se to tak nezdá, ale on se nerozhoduje impulzivně. Právě naopak. Umírání ti připravil jistě intenzivní, ne však definitivní.” Mezitím, co mluvila, hodila si nohy přes sebe, že měla železnou trubku mezi stehny. Odtrhla zbytky spečených punčoch a čistila si s nimi špínu z lýtka.

“A buď už zticha,” usadila Roberta, který měl ještě stovky otázek.

Až na průvan, který občas přinesl tiché zvuky zaúpení nebo zakašlání, bylo v chodbě ticho. Nebohý člověk byl z bosých doteků na studených kamenech nachlazený, pravděpodobně se však o něj rvalo víc nemocí. Pokusil se ve stísněném prostoru protáhnout, ale bolest zad nepolevila. Po chvíli se kroutil jako housenka a hledal polohu, ve které by křečovým záďům ulevil. Aby přišel na jiné myšlenky, rozhodl se přece jen prozkoumat možnost útěku. Kdyby dlouho hladověl, možná by se mezerou mezi mřížemi protáhl - jenže hlavu by skrz nedostal. Zámek na madle prokvétal rží, překonat se však nedal. Bytelný kus kovu byl pevně spojen jednoduchým mechanismem, který se však bez nástrojů jevil neodemknutelně. Zrovna se snažil ve špatném světle nahlédnout do útrob zámku, který svíral v dlani nad hlavou, když uslyšel zřetelné cvaknutí.

Železný předmět dopadl na zem. Ozvalo se drhnutí kovu o skálu a jemné cvaknutí. Iliana vyskočila z otevřené klece, letěla několik metrů a ladně, do podřepu dopadla na zem. Beze spěchu a studu spojila ruce za zády, vypnula hrud' a protáhla se. Dlaněmi se dotkla země a protáhla tak ztuhlé nohy. Robert vypouklil oko ještě o pár milimetrů víc a zcela nedžentlmensky zíral s otevřenými ústy.

Naproti na stěně, v jednom z mnoha výklenků skrytých černým stínem, se nacházel nevelký prostor. Iliana do něj sáhla a vytáhla omšelý huňatý kabát se spoustou knoflíků. Když si ho oblékla, sahal jí až po kolena.

Právě si zapínala poslední knoflík, když se za ní, jakoby odnikud, zjevila silueta mohutné postavy. Stín udělal krok vpřed a plamen louče odhalil jeho tvář.

Byl to Biskup. V jeho neměnné tváři se nedala pozorovat ani stopa emocí.

Iliana byla otočená zády. "Už nejsem malé děcko, aby mne za trest zavíral do klece. Mám toho tak akorát."

Biskup neodpověděl. "Co tu ještě děláš? Riskuješ víc, než je nezbytné," pravila, aniž by se otočila.

Svalovec stál strnule, jako by ani nedýchal. "Za své selhání budu zničen," konstatoval, "mezitím vám posloužím, paní."

Iliana přistoupila k celám, chytila se za madlo přízemní cely a odrazila se vzhůru. Náhle visela zachycená za mříže, tváří v tvář Robertovi. Hleděla na něj smyslná, ale přísná tvář s nejasnými úmysly. V dlani se jí objevil železný trn, kterým snadno odemkla zámek. Tyče se vysunuly vzhůru a Robert, který nečekaně ztratil oporu, padl, jako jeho důstojnost. Iliana pádu nebránila.

Tvrdě dopadl na zem, před očima se mu na okamžik zatmělo.

Kousek od hlavy mu s hlasitým plesknutím dopadly bosé nohy s černě namalovanými nehty.

"Asi jsem si zlomil ruku," zaúpěl.

"Jdeme," zavelela Iliana.

V tu chvíli si Robert uvědomil, že prsty pravé ruky cítí vlhkost. Nahmatal jakousi stroužku, malý odtokový kanálek. Doplazil se k němu a olizoval blahodárnou tekutinu.

Pak ho něco odtrhlo jako nenakojené dítě od matčina prsu. Iliana zvedla Roberta jednou rukou a postavila ho na nohy. Měl co dělat, aby se na nich udržel.

"Vše je připraveno. Pán tu momentálně není, ale musíte spěchat," ozval se Biskup.

Iliana jen kývla, vytáhla dlouhý trn, kterým otevřela zámky a pomalu k sluhovi přistoupila.

"Řekni sluhům, že tě posílám, dají ti tvé chlapce," řekla svůdně. Biskup si kleknul, aby na něj dosáhla, a zasunula mu železný hrot zpátky do krvavé díry na krku. „Děkuji, paní.“

Pak se otočila k odchodu.

Robert běžel, co mu síly stačily, ale Ilianu stejně ztratil během několika vteřin. Ještě chvíli se orientoval podle zvuků svižně pleskajících kroků, ale pak zřejmě špatně odbočil a ztratil se úplně.

Zastavil se, snažil se uklidnit dech, a zaposlouchat se do ticha.

"Už tě omrzel život v celku?" ozvalo se za ním.

Jako to sakra dělá?

"Znovu se pro tebe vracet nebudu," otočila se a znovu rozeběhla.

Robert se vzchopil a vyrazil. Klopýtal a několikrát málem upadl. Věděl, že ze země by se znovu nezvedl, a tak se snažil dávat si pozor hlavně na nerovnosti na zemi. Nohu před nohu a neochromenou rukou do rytmu.

Démonka běžela plavně, skoro rekreačně, vlasy z uvolněného drdolu jí poskakovaly z ramena na rameno. Ale běžela rychle.

Naštěstí se strop zvedl a brzy doběhli na konec chodby.

Ocitli se vysoko, těsně pod nachovými cary páry. Hrad samotný však stoupal ještě výš. Když Robert zaklonil hlavu a zadíval se na odporně obrovskou masu kamene, jež se nad

ním tyčila, zamotal se a málem spadl. Raději pohlédl před sebe. Naskýtal se mu panoramatický výhled na suchou, neúrodnou krajinu, která se táhla bez viditelného zakřivení tak daleko, jak bylo možné dohlédnout. Jak se snažil zaostřit do dálky, rozbolely ho oči. Malé nerovnosti, hrubky na rovném plátně na obzoru, byly ve skutečnosti horami nebo sopkami chrlicími lávu a černé plyny. Po jeho levici, mnohem blíž, se daly rozeznat rozsáhlé pravidelné struktury obrovského města, zhuštěné v centrech, střídměji obsazené na okrajích.

“Hej! Alenko! Jdeme!” probral ho hlas.

. Museli spěchat, to bylo Robertovi jasné. Jenže stál na půlkruhovém balkónku bez zábradlí a za nebezpečně blízkým okrajem už nebylo nic, než nekonečná hloubka. Najednou se nemohl ani hnout.

Nesnášel výšky. Od teď.

Suchý, skoro teplý vítr s vůní ohně vnímal nahou kůží, celým tělem. I když nebyl silný, měl pocit, že ho sfoukne dolů.

“...idiot!” dupla si vztekle Iliana, která nebyla zvyklá, aby ji někdo neposlechl.

Něco ho vzalo za ruku a táhlo k okraji na opačné straně.

Tyrkysový chuchvalec páry se líně odplazil a za ním se objevila rozšířená plošina. Protínal ji obdélníkový podpěrný sloup, který vyčuhoval asi dva metry nad “zem”. Z každé jeho strany visela železná skoba a na ní lano. Na jednom konci zplihlého lana se leskl bodcový obojek a v něm drsná kůže masitého krku pod protáhlou dračí hlavou s širokou tlamou.

Jakmile drak ucítil Roberta, vyrazil. Z lehu a polospánku se v mžiku vymrštil do vzduchu, roztáhl křídla a vycenil zuby. Našponované lano mu však zarazilo bodce do masa a strhlo ho zpátky. Robert si nebyl jistý, jestli se mu to nezdálo, ale vršek masivního sloupu se pohnul.

Démonka zatahala za kroužek v ještěrových nozdrách a poplácala ho po hlavě. V její péči úplně ztrotnul. Pohladila ho láskyplně, ne jako Roberta.

***

Řítily se k zemi. Iliana seděla obkročmo, stehny, i přes tvrdé sedlo, pevně svírala dlouhý krk ještěra. Přitiskla se k němu tak, že s ním skoro splývala. Robert nápor vzduchu nečekal a býval by vypadl, kdyby neměl spojené ruce okolo pasu démonky, zaklíněné mezi sebe a zvíře. I přes chlupatý kabát cítil, jak má Iliana zpevněné svaly.

Stačilo jedno máchnutí křídel a hned rychlost volného pádu zdvojnásobili. Robert vlál za mladou ženou na všechny strany.

Prudká změna směru ho zarazila do hřbetu. Sedlo z vycpané kůže bylo pohodlné, drak však nesl jen jedno - to pod Ilianou. Doslova si drtil kostrč o páteřní kost zvířete. Alespoň se mu pomohlo objevit dvě stříbrná madla, zavedená zvířeti přímo do masa. Zachytil se jich prsty u nohou a mohl tak sedět stabilněji.

Iliana zvíře ustálila ve vodorovné poloze a vzpřímila se.

Výhled nabízel pohled na neúrodnou krajinu, exotické stavby i zvířata. Toho si však Robert nevěšmal. Jeho pohled upoutala démončina tvarovaná stehna.

"Kdo ti to udělal?" dotkl se dvou starých jizev na jinak sametové kůži.

Iliana sebou trhla, ale ruku neodsunula, ani jinak nereagovala. Nakonec přece jen odpověděla:

"To je pozůstatek z výchovy otcových slouhů. Řídí se rčením bolest je nejlepší učitel," řekla stručně.

"Já to taky neměl jednoduché. Otec věčně v hospodě..." začal Robert, než ho Iliana přerušila: "Víš, jak se u nás říká příliš troufalému člověku?" Nevěděl.

"Nijak," řekla.

Letěli stále vysoko nad krajinou a vítr jim hučel okolo uší. Drak občas zamával křídly, občas plachtil po větru, ale udržoval určité tempo.

Mraky se protrhaly a svítivé chemikálie rozjasnily svět. Pozvolna klesali, terén pod nimi se míhal rychleji a naskýtal se jim pohled na ne tak neživou planinu, jak se mohlo zdát. Z ústí erozí vytvořených soutěsek na úpatí hory tryskem vyrazila zvířata. Šňůry prazvláštích tvorů, trojnožců se dvěma končetinami vzadu a silným hnátem vpředu, klusali s dunivým dusotem na volnou pláň, kde se spojili ve velké stádo.

Đáblova stvoření, jak by ona zvířata jistě, a správně, nazval ortodoxní katolík, nechali za sebou.

Světla rychle ubylo, jako by je zakryl mrak. V prázdném místě nad Robertovou hlavou se začalo něco tvořit. Jako by z ničeho krystalizovala hmota a tvořila jakýsi celek. Nebo jako by někdo zapálil plátno uprostřed, nahrál to na kameru a puštěné pozpátku promítal na oblohu.

Robert zatahal Ilianu za rukáv. Ta se celou poslední dobu rozhlížela k zemi, jako by něco hledala. Drak si neklidně odfrknul.

Náhle, bez varování, z rudých nebes vyšlehl sloup ohně a prořízl blanité křídlo draka jako papír. Zvíře zavylo tak strašným řevem, až Robert málem spadl.

Zachytil se právě včas, Iliana se do toho opřela. Z nebe se spustilo celé krupobití děsivě přesných, ohnivých sloupů.

Při šílených rotacích, změnách směru nebo jiných manévrů měl co dělat, aby si nevyházel kosti z kloubů. Mraky se formulovaly, narůstaly a smršťovaly do poslední chvíle zdánlivě bez významu, nebe pukalo v hlasitých explozích. Světelné záblesky se vpalovaly do sític, vzduch hořel. Záblesky jako lasery blikaly všude okolo, až sonicky hvízdavé burácení trhalo uši.

Chvillemi křičel Robert hrůzou, chvílemi Iliana vzrušením. Drak hýkal neustále. Iliana mu v zuřivých otočkách rvala bodce obojku do krku. Zvíře se ze všech sil snažilo její navigaci dodržovat, díky zraněnému křídlu však viditelně ztrácelo síly.

Prostě peklo.

"Tohle nezvládneme!" křikla povzbudivě Iliana přes rameno v jedné z nemnohých a krátkých chvílích klidu, kdy okolo nich nebušely víc jak dva blesky zároveň.

Drak sebou házel, chroptěl a zřejmě se snažil neletět tam, kam zrovna letí.

Alespoň stále letěli.

Démonka se snažila hnát zvíře do shluku rudých oblak, snad v naději na úkryt nebo rychlý konec. Než však dosáhli kumulující se hroudy oblak, na poslední chvíli prudce změnila směr a těsně se vyhnula smrtícím plamenům.

Tedy, chtěla, jenže to se nestalo. Drak měl co dělat, aby se držel ve vzduchu, takže nezvládl rychlý výkrut, zamotal se do vlastních křídel a zvrátil se přímo do ohnivého sloupu.

Zlomek vteřiny před tím, se Robert pustil.

Celé tělo mu zalil žár. Byl to jen okamžik, ale teplota byla nesnesitelná. Zbytek vlasů se mu spekl k lebce, obočí chytlo jedním plamenem. Od rozsáhlejších popálenin Roberta zachránila jen vrstva špíny a fekálií, která se spekla v jednolitou krustu.

Robert letěl. Pod ním se v rychlém pádu zmítala hořící koule doprovázená kvílivým rykem a máváním potrhaných křídel. Ilianu nikde neviděl.

Pád byl rychlý.

Zem kropily blesky s takovou silou, že hlína prskala vysoko do vzduchu a Robert cítil její doteky na nahém těle dříve, než dopadl. Než definitivně ztratil vědomí, zdálo se mu, že padá do písku, posetého obřími florbalovými míčky.

***

Đáblova dcera. O té se mu zdálo, a ta jako jediná zbyla v jeho mysli jako vzpomínka na sen. Byl v něm zamilovaný? Nebyl si jistý, nikdy dřív se mu to nestalo. Proč tedy až teď, po smrti?

Toto děsivé zjištění ho dostalo na kolena. Tedy, jen obrazně, protože se hýbat nemohl.

Otevřel nateklé oči. Nohy měl pod sebou zkroucené v nepřírozených úhlech a z pravého stehna mu čněla kost. V záchvatu paniky se pokusil pohnout, ale bolest ho paralyzovala. Nepohnul se ani o milimetr, zato bolestivě pocítil každou buňku ve svém těle.

Robert na to nemyslel. Prostě nemyslel. Ležel v mělkém kráteru, oproti ostatním, kterými byla planina doslova posetá. Přistál na poměrně měkké hlíně, která byla pod rozmetaným pískem, ale pořád to byla hlína. Na okrajích kráteru foukal větřík a tvořil malé vzdušné víry, které kolem něj posměšně tančili a cákaly mu vlnky písku do úst a otevřených ran.

Na nebi se místo slunce táhla krvavá luminiscenční skvrna. Nevěděl, jestli to tady znamená noc, ale rozhodně ubylo světla a ochladilo se.

Měl hroznou žízeň. Přes písek nemohl dýchat a neměl ani dost sil a slin, aby ho vyplívl. Jediné, čím po dlouhé době dokázal pohnout, byl malíček.

“Konečně, tady to... ho máme,” ozval se nad ním hlas. “V tom písku jsem tě nemohla najít.” Iliana se zatvářila, jako by jí na něm záleželo.

“Ty žiješ?” vykuckal ze sebe písek, jakou měl radost. Ale pak rychle se rychle opravil: “Vlastně, vy žijete, paní?” Dostat tato slova na svět ho stálo neskutečné úsilí.

Bývalý kabát, nyní jen spečený cár hadru, který jí visel přes ramena, odhaloval očouzené, umouněné tělo. Sežehlá polovina vlasů jí vytvořila kratší, akční sestřih, drdol seškvařený na trvalo. Jinak vypadala v pořádku. Vlastně víc než to - v načervenalém světle

pekelného podvečera působila skutečně neohroženě, skutečně démonicky. Robert byl rád, že jí má na své straně.

Seskočila k němu dolů a bez zbytečných okolků ho popadla do náruče a navzdory bolestivým skřekům vyrazila.

Z nové perspektivy měl lepší výhled na okolí. Okamžitě ho zaujaly kopulovité tvary různých velikostí, rozseté všude kolem něj. Byly to obrovské bány s černými dírami a díky své bělosti skutečně připomínaly florbalové míčky, z poloviny zakopané pod zemí.

A právě do jednoho z nich Iliana mířila.

Kopule byla prošípokována množstvím menších i větších kulatých chodeb, jejíž průměr nikdy nebyl menší než dva metry, takže se ani vzpřímená Iliana nemusela krčit. Když se dotkl stěn (a tím pádem zjistil, že ho pravačka už zase začíná poslouchat), shledal, že nejsou úplně lesklé, ale matné, ne však natolik, aby se na nich udrželo byť jen zrníčko písku. Proto bylo vše tak čistě bílé. Chodby se proplétaly různými směry, někdy i téměř kolmo dolů nebo nahoru. Iliana vybírala nejrychlejší a nejprudší cesty dolů a nejednou musela dokonce sklouznout po zadku. Ani jednou si však nepostěžovala a dokonce, i když si málem vyvrkla kotník, úsměv jí z tváře nezmizel.

Už museli být hluboko pod zemí, když se chodba rozšířila. Byla tam naprostá tma, akustika však napovídala rozměrný prostor.

Tma a příšerný puch. Smrad rozkládajícího masa zatoulaných živočichů, kterým se místo stalo smrtelnou pastí, nutil Roberta zvracet. Raději nechtěl vědět, co všechno Ilianě tak mlaská pod nohama.

Démonka ho položila a doporučila mu spánek. Chtěl namítnout, že v tomhle příšerném smradu a s neustávající bolesti neusne, ale než to stihl, tak usnul. Byl už skutečně vyčerpaný.

Robert Holý pololežel, poloseděl opřený o zakulacenou zeď. Byl provizorně umytý a ošetřený, nohy alespoň na efekt narovnané před sebou. Od doby, co se probudil, se cítil lépe. Z těla měl sice jednu velkou podlitinu a ve světle plamenů to vypadalo děsivě, ale z nějakého důvodu mu bylo dobře

Na dně, nejnižším místě oválné jeskyně, plápolala hromádka hadrů namočených ve zvířecím tuku, nebo něčem takovém, soudě dle naporcovaných kusů masa vedle. U něj seděla na bobku Iliana a na dlouhé šavli opékala kus něčeho, z čeho čněl ocelový kroužek. Přes ramena měla přehozenou kožešinu, spodek zcela necudně odhalovala.

Všimla si, že se Robert probudil, ale nic neřekla, jen se usmála a dosedla patami na zem, takže ještě víc vypnula zadek a dlouhá stehna. Byla umytá (Robert si všiml nádoby s vodou), vlasy zkrácené a jak to podmínky dovolovaly, i upravené.

“Kde to jsme?” dostal ze sebe postupně.

“V opuštěném úlu,” zvedla se a dala mu napít.

Trochu se mu ulevilo. “Úlu?” pobídl Ilianu, když to vypadalo, že nehodlá pokračovat.

“Ano,” vrátila se k ohni, zdvihla šavli a pokračovala v opékání, “Zde žil Kostitav. To je velký, pomalý had s přísavkami na povrchu. Živí se zdechlinami a rozkládajícím se masem. Spolu s kamením, které požírá a hlavně kostní tkáň, vytváří hmotu, která ztuhne, když ji vyloučí. Z té si pak tvoří úly, kde žije.” Iliana se tvářila trpělivě, jako když vysvětluje školákovi, že ta pastelka není k jídlu.

Robert už se ničemu nedivil. “Jak to, že jsi tak spokojená?” zeptal se po chvíli

ticha.

“Protože si konečně, alespoň na chvíli, mohu dělat, co chci. Celý můj život byl až na tehle výlet jen střípek v otcově velkém plánu, nic víc.”

“Aha.” Robert nevěděl, jestli to není třeba nějakým narušením mozku, ale vlastně se také cítil docela fajn. “Dáš mi kousek? Mám hlad jako vlk.” Měl skutečně velký hlad, i na to pochybně páchnoucí maso na šavli. Fakt, že když byl na živu, nemohl sníst ani rybu, ho teď nějak moc nezajímal.

“Ne. Na hlad si zvykneš, na to se neumírá,” zasmála se Iliana, ale když viděla, jak se tváří, zapřemýšlela nad tím. Nakonec se smilovala a hodila po něm kus. Dopadl mu do klína.

Zdá se mu to, nebo se k němu chová vstřícněji? Přemýšlel o tom, když se marně snažil urvat tuhé maso, které chutnalo jako ohřátá pneumatika. Na tykání také nic nenamítala. Mohlo to něco znamenat? Mohla by ho dívka jako ona milovat? I když, dívka nebylo správné slovo, pomyslel si Robert, když viděl, že se svým chrupem Iliana s masem žádné problémy nemá.

Po jídle se znovu lehce omyla, pomalu, a tak, aby to Robert viděl.

Přešla k němu a se slovy: Vážně doufám, že ti na tohle zbylo dost krve, se mu posadila na klín.

Záhy se ukázalo, že se ohledně počtu použitelných údů spletl.

Ještě nikdy neměl takový sex. Což je pochopitelné. Ještě nikdy nesouložil ochrnutý, mrtvý a zužovaný bolestí v jeskyni z kostí mrtvých zvířat s démonkou s nadliskou silou a apetitem. Pod zády mu pleskalo hnijící maso a po tvářích tekly slzy.

Nad nimi se ozvala rána a zadunění.

“Stihli jsme to akorát včas,” řekla Iliana a vstala. “Tak se to přece jenom povedlo.”

“Co se děje?” ptal se zmatený Robert. Dobrý pocit z vyprázdnění zmizel a nahradilo ho špatné tušení.

Iliana vstala a omyla se. Pak přešla do vedlejší chodby. Za chvíli se vrátila a v ruce držela balíček obalený kůží. “Víš, skutečně nesnáším svého otce. Bez lítosti mě využívá pro svůj prospěch a ani se s tím netají. Nemá srdce. Je to jediný tvor, kterému tohle místo vyhovuje.” Robert čekal nějakou špatnou zprávu.

“Jenže utéct nebo schovat se není kam. A tak jsem se rozhodla, že se mu pomstím. A nejenom to, pokud to vyjde, zařídím i konec naší pokrevní linie na trůnu. Nic horšího bych mu udělat nemohla.” Iliana se smutně usmála a rozbalila balík kůží. Vytáhla z něho šaty a začala se oblékat.

Shora se ozvala další rána, tentokrát blíž. Stěny se rozvibrovaly.

Iliana si ničeho nevšímala a pokračovala: “Když jsme byli zavřeni a ty jsi byl mimo, řekla jsem Biskupovi, ať nám získá trochu času. Ve všech prázdných úlech jsou připraveny přesně takové balíčky.” Vysvětlovala to s jakýmsi smutným nadšením.

“Na co si potřebovala trochu času?” stále to nechápal Robert.

“Abych měla jistotu,” řekla šibalsky. “Nebo alespoň velkou šanci. Otec totiž neví, že mé údobí početí již započalo.”

Robert se tvářil, jako by mu někdo do zadku zarazil trychtýř. Tou širší stranou napřed. Jen ho využila.

“A co bude se mnou?” zeptal se, ale tušil, co mu Iliana odpoví.

“Nevím, co s tebou otec udělá, ale je jisté, že budeš trpět, jako nikdo jiný. Ale to ostatně tak jako tak. Já na tom nebudu lépe. Budu hrát chvíli hodnou dcerušku, ale životu po boku vyšinutého netvora, otcova bratra, se nevyhnu. A budu s ním spojena navždy,” řekla Iliana smutně a utáhla si pásek na kožených kalhotách.

Další výbuch zazněl nebezpečně blízko. Země se otřásla.

“Prosím, ještě můžeme utéct, schovat se,” zaúpěl Robert zoufale a ze všech sil se snažil zvednout. Docílil jen toho, že ho bolest ještě více ochromila.

“Ty tomu nerozumíš. Mému otci neutečeš, mému otci se neschováš. Osudu neutečeš. Ale můžeš ho změnit.” Iliana se k němu sklonila, políbila ho na tvář a zašeptala mu do ucha: “Můžeš být pyšný. Možná se nám podařilo něco, co se ještě nikdy nikomu nepovedlo. Zmařit Ďáblův plán.

Pokud přijde na to, že dítě, které čekám, není Jeho bratra, pravděpodobně zešílí, možná mě zničí, ale tak či tak poslední šance, jak zachránit čistou pokrevní linii zanikne.

Navíc, pokud to bude chlapec, bude náš syn vládnout peklu. Tak jako tak, jsme vyhráli. Samice naší rasy ovulují jen dvakrát či třikrát za život, takže otec jiného dědice mít nestihne.” Iliana se postavila. “Ten egoistický hlupák tak věřil, že se nikdo neprotiví jeho slovu, že k nám nedal ani strážce. Pche! Už jen proto si nezaslouží vládnout,” odplivla si.

Robertovi se po tvářích znovu rozkutálely slzy. Jako vítěz si rozhodně nepřipadal.

Stěna za ním explodovala.

Konec.